

HELENA ŽÍŽKOVÁ

Ilustrovala Barbora Kyšková

STRAŠIDELNÁ ŠKOLA

Albatros

Strašidelná škola

Vyšlo také v tištěné verzi

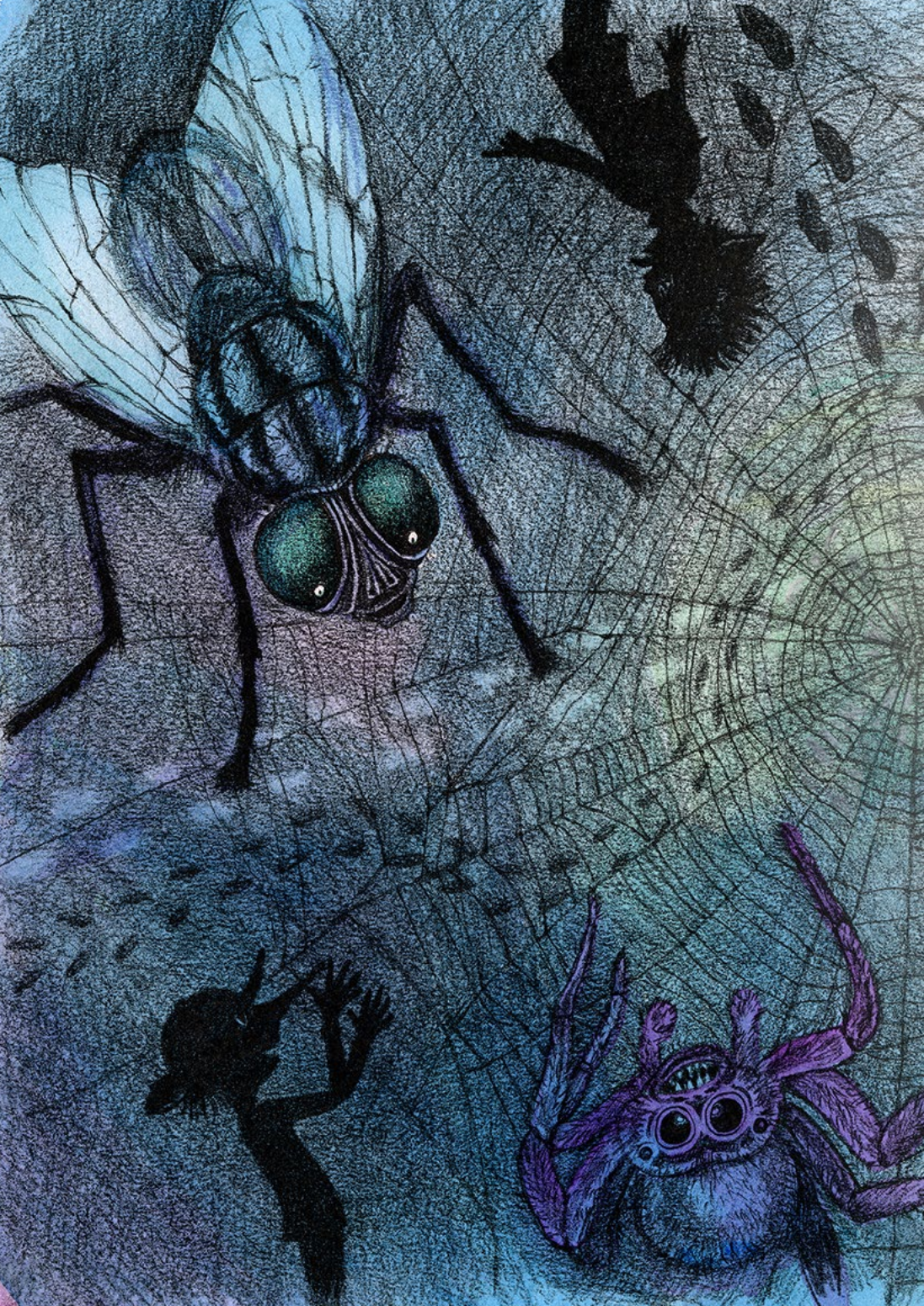
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

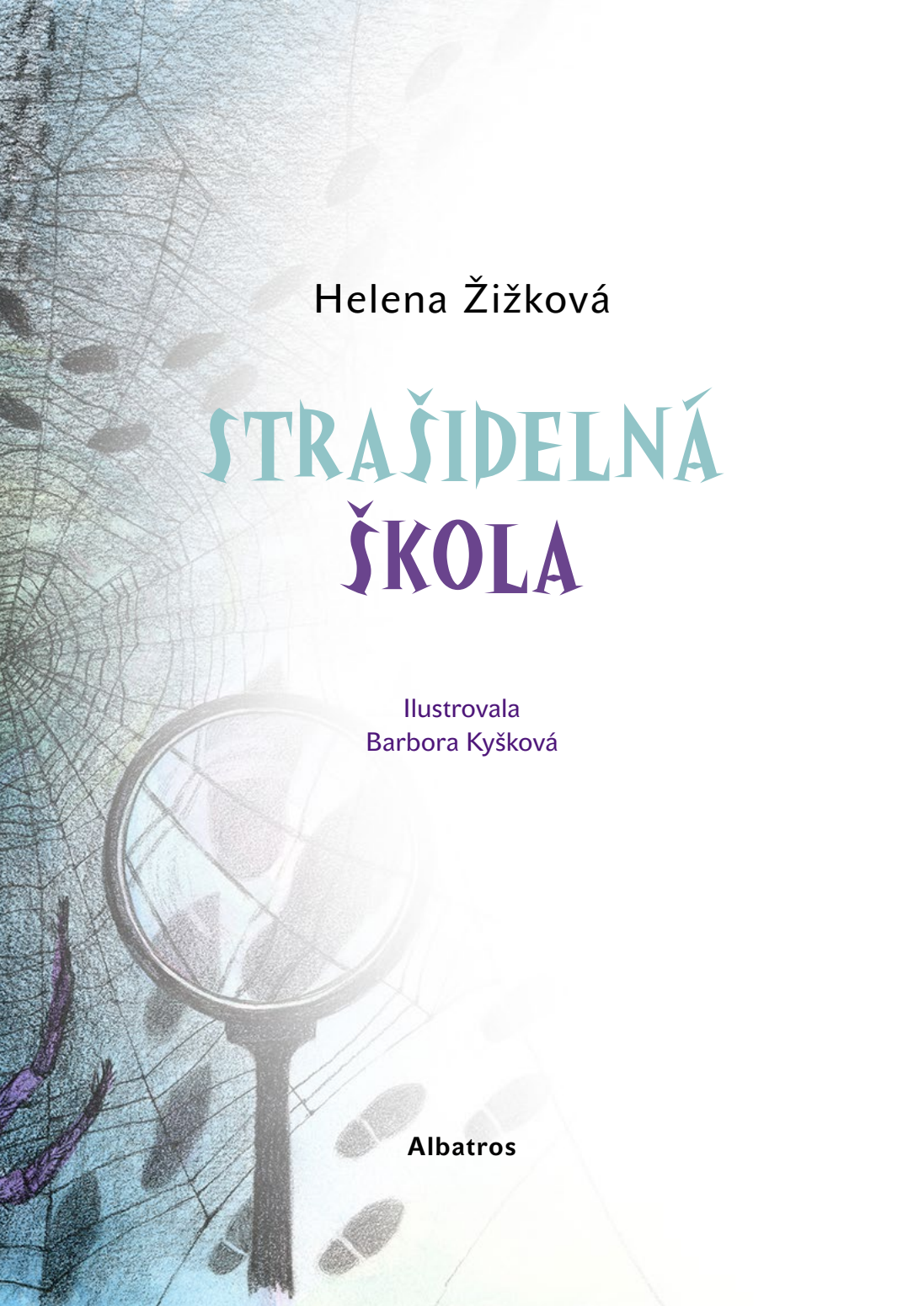

Helena Žižková
Strašidelná škola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Helena Žižková

STRAŠIDELNÁ ŠKOLA

Ilustrovala
Barbora Kyšková

Albatros

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Světlo na chodbě zhaslo. Podlaha, zdi, dveře i nástěnky ze sítí se ponořily do černočerné tmy. Byla taková tma, že si člověk neviděl na prst ruky, natož na prst nohy. Kdyby tady ovšem nějaký člověk byl.

Když za panem školníkem zapadly dveře, vzápětí se rozhostilo i hluboké ticho. Ticho, které se rozlévalo do všech skulin a děr. Černé ticho v černočerné tmě.

A pak se to ozvalo. Ťap. A ticho. A za chvilinku zase. Ťap, ťap. Tichoučké krůčky u dveří kotelny. Za nimi se nesl jemnoučký smích. Kdo to byl?

Ve dveřích třídy 3. A se objevila téměř neviditelná škvírka. Otvor, kterým na tmavou chodbu dopadl paprsek měsíčního světla. Ta dírka byla moc malá i pro tu nejmenší myšku. Pak zmizela. Na chodbě byla znovu tma tmavší než černý inkoust.

Jakmile do temných tříd brzy ráno dopadl první paprsek světla, vůbec to nevypadalo, že se tu v noci něco dělo. Byla to úplně obyčejná škola. Až na jednu drobnost. Na podlaze pod tabulí ve třetí třídě zůstala maličká stopa. Otisk tak titěrný, že i myška by si pomyslela něco o trpaslících. Jenže žádná stopa není dost malá. Zvlášť pro Maxe.

Ve škole byl docela normální. Ale s posledním zvoněním se změnil v badatele a detektiva. Ve škole se maskoval, aby nebyl nápadný. Ale ta stopa ho vyvedla z rovnováhy. Nevšiml by si jí, kdyby mu neupadla na zem guma. A on se samozřejmě nehnul na krok bez obrovské lupy.

Lupa je velké sklo, které i z malých myšek dělá obrovské nebezpečné myši.

Nebylo to poprvé, co si Max všiml něčeho podivného. Celá tahle škola mu připadala podezřelá. Chodí do ní teprve dva měsíce, a v noci by tu nebyl ani za nic. A to o něm nemohl nikdo říct, že je strašpytel. V létě byl na skautském táboře, a v noci místo aby spal, seděl na kraji lesa a bavil se tím, že ho nevidí hlídka. Byl našťvaný, když mu řekli, že na splnění třech orlích per je ještě malý. Neměl to slovo rád. On není malý. Určitě mu spletli rok narození.

Max se teď podíval na tabuli. A zbledl. Přísahal by, že ještě před chvílí bylo v pravém rohu nahoře napsáno 3. listopadu. Nyní tam stálo 9. listopadu. Zmateně se rozhlédl. Spolužáci se vesele bavili, asi si ničeho nevšimli. Zdá se, že by také potřebovali tlustá skla na oči.

Tabule ho přitahovala jako magnet. Podíval se do pravého rohu znovu a chytil se za pus, aby údivem nevykřikl. Bylo tam 3. listopadu. Možná by si měl sáhnout na hlavu. Třeba má teplotu. Ve vteřině na to ale zapomněl.

Otevřely se dveře a do třídy vešla jejich paní učitelka. Byla krásná jako princezna a Maxovi se moc líbila. Jednou ji doma nakreslil s princeznovskou korunkou. Nikomu by nikdy ten obrázek neukázal. Bylo to jeho tajemství.

Vendelín zatím seděl na tabuli a královsky se bavil, jak Maxe vyděsil. Mrzela ho jediná věc – že se tu namáhá pro jednoho žáka. To je skoro zbytečná práce.

„Co to s těmi dětmi dneska je? To je jenom počítač a mobil, a kdyby o strašidlo zakopli, tak ho neuvidí. Ale já jim ukážu,“ rozzlobeně brblal.

Zavěsil se za nohu na písmenko t ve slově listopad a ze samého přemýšlení usnul.

Maxovi samozřejmě nemohlo ujít, že je písmenko t na jednu nakřivo. Aby ne, on totiž Vendelín strašně rád jedl.

Včera slupl misku našlehané tmy s pavučinami, měl těžké bříško. A to není všechno. Velmi rád hodoval v odpadkových koších. Vždycky hlídal, aby byl u koše včas a nevysypala mu ho paní uklízečka. Tam ale bylo dobrot. Mňam! Tu nakousnutý koláček, tu nedojedená houstička, tu kousek jablíčka. Ale bonbony, které měl snad ze všeho nejraději, ty tam nikdy nebyly. Nechápal proč.

Jen jednou jedinkrát bonbony ochutnal. Vojta Piskoř měl narozeniny, a ve třídě si zapomněl plný sáček ledovek. Ten sáček byl malilinko pootevřený. Takový mrňavý otvůrek jen pro skřítkovu nenasytanou papulku. Druhý den si Vojta nemohl vzpomenout, jestli v tom sáčku zůstaly nějaké ledovky, nebo ne.

Když si Vendelín představil tu dobrotu, ještě teď se mu sbíhaly sliny na jazyku. Rychle zapomněl, jak mu bylo večer špatně. Zdálo se mu, že ho v bříšku koušou červíci. Jenže to nebylo důležité.

Ani Vendelín nemohl tušit jednu hroznou věc. A tou věcí byla pohroma, která se na něj a na školu řítila. Byla daleko a zároveň strašlivě blízko. Ta pohroma jela právě autem a vztekala se, že nedostala pistáciovou zmrzlinu. Zmrzlinu v listopadu! Za pár minut zastavilo auto před školou. V něm seděla tlustá vzteklá Vendula. Bez zmrzliny. Dnes měla nastoupit do 3. A.

TAJEMNÉ SETKÁNÍ

U auta se nejdříve otevřely zadní dveře. Nasupená holčička málem vypadla na silnici, protože zapomněla z auta vystrčit nohy. Než si baculaté nožky porovnala a vystoupila, byla rudá vzteky. Posílají ji totiž do úplně cizí školy. Útěchou jí byl plný sáček gumových medvídků. Nejraději měla ty červené.